- Στην αρχη δεν καταλαβαμε τα σημαδια
Δεν ξεραμε πως να βλέπουμε τον αλλο,
ειμασταν φτιαγμενοι
να κοιταμε μονο την δουλεια μας τον αρτον ημων τον επιουσιον
Δεν ενδιαφερομασταν, ετσι τα γεγονοτα μας ξεπερνουσαν παντα...

γιατι;
ρε παιδια..

-Οοουπςς
Τιιι κανουμε-λοιπον εδω:

Εγω ο γελοτοποιος αναγγελω
Στο ονομα της λοκομοτιβας
Προς νεους αταιριαστους καθε ηλικιας. Δεν εχουμε ενδοιασμους για το φυλλο ή την ηλικία/ή που διαολο καποιος γεννηθηκε, η πείρα και το πάθος μπορεί να βρίσκονται στο ίδιο άτομο (σπάνια) ή ακόμα καλύτερα σε διαφορετικά ατομα με τις ιδιαίτεροτητες τους/ η συνεργασία ειναι δύναμη που απειλεί τη κάθε είδους εξουσία. Διαφορετικές δεξιότητες διαφορετικά ταλέντα , ακόμα και τα λάθη ή τα δεκανικια του καθένα μπορεί να γίνουν κάτι διαφορετικό να μετουσιώθουν σε δημιουργια όταν υπάρχει μια συνησταμένη που σπάει το στενό ορίζοντα της ρουτίνας. Κόντρα στην μιζέρια την αποχάυνωση τις βεβαιοτητες τον δογματισμου ....ενα εντυπο μετα απο εξι χρονια εργατικου συνεταιρισμου δε νοιαζομαστε για τους ισχυρισμους σου για το τι εισαι, για το τι πρεσβευεις, αλλα για το τι κανεις ... θελουμε να δωσουμε στις λεξεις συναδελφος συντροφος ξανα το νοηματους οι μεταμοντερνες μαλακιες μας αφηνουν αδιαφορους, χαωθητε αν θελετε αλλα δεν ψηνομαστε οτι αυτο ειναι αποψη ή μαλλον ειναι η αποψη της εξουσιας ακινδυνα προβατακια μου. Ο ποιμενας θα σας πει πιο ειναι το καινουργιο προιον προς καταναλωση, μια και το υποτιθεμενο νεο γινεται μια απιαστη στιγμη αναζητησης που παντα εχει μεινει πισω / δεν σκεφτοματε με ορους παλιου –καινουργιου αλλα αληθεια –ψεμα και μας ενδιαφερουν παρα πολυ οι ενδιαμεσες γκριζες ζωνες οταν τα ονειρα γινονται πραγματικοτητα και η ψευδοπραγματικοτητα εφιαλτης. Η ταξικη γραμμη διαπερνα τα παντα και η πολιτικη τους ειναι ενας μυθος που τιποτα δεν λεει σε κανεναν γεννα μονο βια ρατσισμο πολεμο αποκλεισμο. Απροσαρμοστοι σε οποιαδηποτε κατασταση- κανονικοτητα-καριερα, φτιαχνουμε εμεις με τα δικα μας υλικα και τα σκουπιδια του βαρβαρου πολιτισμου σας τις δικες μας κοσμικες σουπες αποπου θα ξεχυθει το πραγματικα ζωντανο και απροσαρμοστο στο διαρκες σας ψευδος. Διαρκη επανασταση απεναντι στο κυριαρχο θανατο που λουζεται τοφως που το σκοταδι μας απεχθανεται, το λυτρωτικο πυρ, οι φρυκτωριες, οι καπνοι των μηχανων μας που εφορμουν στα αθλια τειχη των συνορων στα ηλεκτροφορα συρματα των ατομικων ιδιοκτησιων ...σελιδες ΑΝΤΙ σε ολα αυτα τα συρματα που οριζουν νεκρες διαδρομεσσελιδες υποπολιτιστικες αντικουλτουρας υποκουλτουρας εξωκουλτουρας δεν μας νοιαζει ουτε καν η γλωσσα μας να ειναι καποια συγκεκριμενη
Ετσι μελη του συνεταιρισμου θαμωνες συντροφοι φιλοι με χαρτι, χρωμμα , ξυλο τσιμεντο χαλικι, ολοι πιασαμε μυστρι για να χτιστει αυτη η παραδοξη παραγκα και (θα) εχουμε απο ολα τα κακα ο,τι μας ενδιαφερει ο,τι σας ενδιαφερει ...
Τον κακο μας τον καιρο και καλη αρχη!

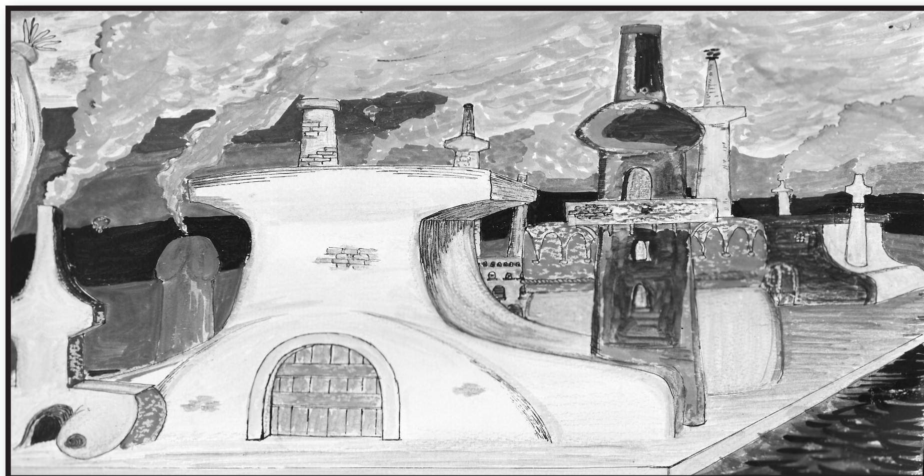
Το Γόνατο

Ένα γόνατο ταξιδεύει μονάχο τον κόσμο.
Είναι ένα γόνατο, τίποτε άλλο!
Δεν είναι δέντρο! Δεν είναι σκηνή!
Είναι ένα γόνατο, τίποτε άλλο.

Στον πόλεμο κάποτε ένας άνδρας
πυροβολήθηκε από παντού.
Το γόνατο παρέμεινε αλώβητο μόνο -
ως να ήταν Ιερό.

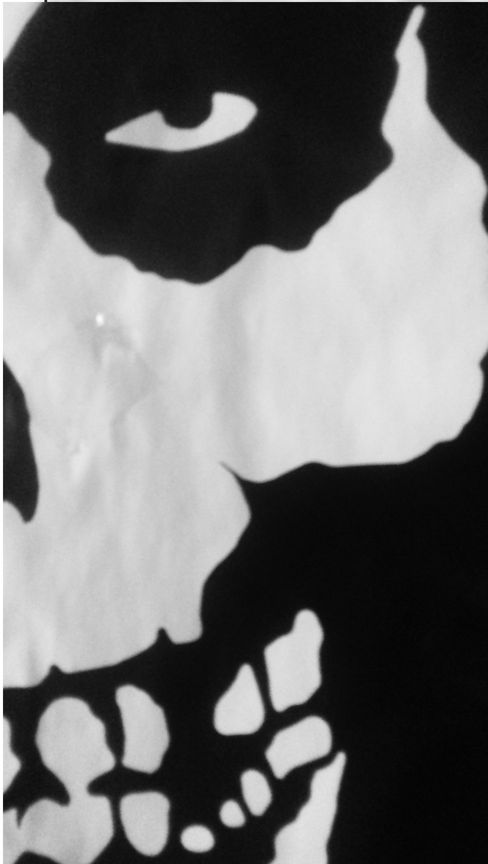
Από τότε ταξιδεύει μονάχο τον κόσμο.
Είναι ένα γόνατο, τίποτε άλλο.
Δεν είναι δέντρο, δεν είναι σκηνή.
Είναι ένα γόνατο, τίποτε άλλο.

Από την συλλογή ***Galgenlieder***
του ***Christian Morgenstern (εκδ. 1905)***
Μετάφραση: ***Neyzan***

ΛΕΥΚΗ ΚΛΩΣΤΗ

Πιάνοντας την άκρη μιας λευκής κλωστής άρχισες να συνειδητοποιεις την απώλεια των χρωμάτων, συνέθεσες μια γέφυρα απο σπασμένα λογίδρια ηλικιωμένων ανθρώπων, ήταν νύχτα, το φώς έκρυβε νωχελικά την ομοιομορφία τους, παραλίες παραπεταμένες, βρεγμένα απειλητικά κοντοστεκόντουσαν, σταχτιά φτερά απρόσωπα και σκονισμένα, η αντίφαση και η παραπομπή απο βιβλίο σε εικόνα αγγίζεται αισθησιακά με την αφή της, βλέπεις τους κώδικες , τα μικροπταίσματα στην ιδιομορφία της ψηφιακής σου αντιξοότητας, υπάρχει δεν υπάρχει ειναι κάτι απλουστευμένα υποτυπώδες, το βασίζεις να το ρίχνεις όποτε θές στο χρώμα που αναπόλησε στην ανάσα του την τοξικότητα και το τσιμέντο, είναι στιγμές που πιάνεσαι απ τα μαλλιά του διπλανού κομπάρσου και βγάζεις λόγους που ξεχνάς στην ευρυζωνικότητα του σύμπαντος του ανέμου, τρέχουν οι λέξεις ακατανόητα μα τόσο λογικά, σου είπαν να μην χαθείς και πως βαδίζοντας θα βρείς αυτό που δεν ήξερες πως να ψάξεις, και αυτό κάνεις, και ο χρόνος διαχρονικά δε βρίσκει απόκριση στις στροβιλισμένες διαταραχές που σε έντυσαν πλασματικά με δέρματα και παίσματα παλαιωμένων θρησκευτικών αναζητήσεων μιας ουτοπίας εκφραστικότητας και ανυπαρξίας.

thebibibot <eugenia.apo@gmail.com>

ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ

“Δεν πρέπει να χρησιμοποιείς τις ίδιες λέξεις, επαναλαμβάνεσαι, γίνεσαι μουντή και βαρετή” ακούστηκε στο μυαλό της παραπάνω απο δυο φορές, επανάληψη σημαίνει κατανόηση, τα κείμενα τα ορίζουν οι εαυτοί μας και τα λόγια που γατζωνόμαστε απελπισμένα γιατί μας ορίζουν μια ανάμνηση, μια ανάμνηση που ειναι οριστική σε πλαίσια, ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ, ποια είμαι και πως βρέθηκα εδω, μέσα απο μια λούπα, λες το ίδιο πράγμα με διαφορετική λέξη μα σου φαίνεται σωστό με την ίδια που συνηθίζεις να χρησιμοποιείς, γιατί? αναπολείς στο κενό που υποσυνείδητα καρφίτσωσες σε μια άκρη οχι και τόσο μακριά απ την πραγματικότητα που ζεις και ασθμένεσαι, ειναι αστείο να μην ψάχνεις στην ανάλυση και να ξεχνιέσαι μέσα στο τίποτα, το τίποτα ειναι πολλά μαζί γιαυτό και δε μπορείς να αναπνεύσεις, με μια ανάσα λοιπόν τι προλαβαίνεις να σκεφτείς? Απλά προσπαθείς να ζήσεις, με τονικότητες ασύμφωνες και ενα σώμα να σε κουβαλάει σε εγρήγορση.

Ποιημα 2019-4-16

Δεν θα ζησουμε αλλου
σε αλλο χρονο
οχι
Δεν θα ζησουμε αλλου
σε αλλο τοπο τωρα

η στιγμη
αυτή

θα ειναι η ζωη μας
αν τοτε πισω κοιταξουμε σωστά
αν τώρα την προσεξουμε
με ολη της τη φρικη
την αναλαφρη.
Τα σωθικα καιγονται
απο χαρα αβασταχτη
απο χαρα ανεπιτρεπτη
απο χωρις-ονομα-χαρα
....
Ναι, τελειωσε το ποιημα
κι αν απο τη πορτα της αποθηκης απεναντι
σταθω να σε κοιταζω να το διαβαζεις,
δεν θα αλλαξουν τα μολις δεκαοκτω χιλιομετρα
που μας χωριζουν απο το τελος της διαδρομης
που σημασια δέν της δωσαμε μεγαλη
γιατι καπου κατεληγε, νομισαμε.

by natsakakan

Δώδεκα παρά

Μια κραυγή ξεσκίζει το πέπλο της ησυχίας· ο κόσμος χτυπά δώδεκα παρά δύο. Έβγαλε το ρολόι από την τσέπη της καμπαρντίνας και το κοίταξε. Πώς γίνεται πάντα να πηγαίνει είτε μπροστά είτε πίσω, αλλά ποτέ στην ώρα του; Η ώρα του κόσμου έφτασε, αλλά αυτός ο μηχανισμός ακόμα να το καταλάβει... Εδώ και ώρες περιφέρεται, μοναδικός ήχος οι πατημασιές· πότε χτυπάνε στην άσφαλτο, πότε κάνουν τα χαλίκια να τρίζουν. Ούτε φώτα βλέπει πια. Πάνω όμως που πλησίαζε η αχνή γλυκόξινη χωματίλα χτύπησε ο κόσμος δώδεκα παρά...

Ήξερε από ώρα ότι ο κόσμος θα συγχρονιστεί. Τώρα που ήρθε όμως η ώρα γιατί το ρολόι είναι ακόμα ασύγχρονο; Το χώμα ξεχάστηκε· αντί να συνεχίσει τον δρόμο που είχε πάρει έστριψε προς την μαρίνα. Η άσφαλτος ακόμα εκπέμπει την θερμότητα της ημέρας, νωπή ανάμνηση του περασμένου καύσωνα, που όμως γρήγορα μπαγιατεύει – μέχρι πάλι να ξημερώσει. Γιατί έστριψε; Εκεί ίσως να έβρισκε την πολυπόθητη λήθη· εκεί, στο γλυκό σαπρό χώμα. Τώρα βγήκαν πάλι στο κυνήγι της μνήμης οι Ερινύες και άρχισαν τους κυκλωτικούς τους ελιγμούς. Πώς θα μπορούσε όμως να ξεχάσει; Ξεχνιέται αυτό το δέρμα σαν το γάλα; – ή μήπως ήταν σοκολατί; – Τέλος πάντων, ο καθένας την έβλεπε όπως ήθελε· όλοι όμως συμφωνούσαν σε ένα πράγμα: την λέγαν Ελευθερία. Τί κι αν άλλος την έλεγε κοκκινομάλλα, άλλος μελαχρινή και άλλος ξανθιά γαλανομάτα; Τώρα που χάθηκε όλοι την έψαχναν κι ας μην είχαν ιδέα ποια ήταν. Μια λέει την είδε με άσπρο μακρύ φόρεμα ριχτό να ακουμπά ένα κατακόκκινο τριαντάφυλλο στα χείλη της, ματωμένα απ' τ' αγκάθια· άλλος πάλι την πήρε το μάτι του ανάμεσα στα δέντρα να τρέχει, ή αυτή ήταν ή ζαρκάδι· και ο τρίτος διαβεβαιώνει ότι δεν αξίζει όλο αυτό το νταβαντούρι η Ελευθερία, Λευτέρης είναι και μάλιστα νταλικέρης... Αφού είναι έτσι, ρε φίλε, εσύ γιατί ασχολείσαι; άσε μας εμάς να την ψάχνουμε και μην μας εμποδίζεις. Ενώ αυτές και άλλες τόσες σκέψεις φτερούγιζαν σαν ανήσυχα χελιδόνια που μόλις έμαθαν να πετάνε, η ακροθαλασσιά

κοντοζύγωνε ολοένα. Από μακριά τα κύματα ακούγονταν ήδη. Παλεύουν στην άμμο να διαβάσουν τις σελίδες της, μια γλώσσα κοντινή μα ξένη. Μία λέξη όμως διακρίνεται μόνο: Qadosh, Qadosh, Qadosh. Άγιος όντως· ποιος όμως; Σε αυτό δεν είχε απάντηση. Ίσως να μην έχει σημασία. Περπατώντας ήδη έφτασε στην προκυμαία με την ψηλή πέτρινη σκάλα. Την κοίταξε, μα γρήγορα αποτράβηξε το βλέμμα· με το που την βλέπει κάνει πάντα επίθεση η ανάμνηση της σκάλας της Οδησσού και το καροτσάκι που έπεφτε στις σιδερένιες πέτρες. Γρήγορα συνέχισε κοιτώντας κάτω... Επιτέλους πλησίαζε την ξύλινη αποβάθρα. Ήθελε πολύ να κάτσει εκεί, μήπως και ηρεμήσει... Ποιος είναι αυτός όμως; κάποιος πρόλαβε και ήρθε νωρίτερα. Ένας άντρας πολύ παράξενος, κάθεται χάμω με κάτι μεγάλο και ορθογώνιο να βαστάει ακουμπισμένο στραβά στο κεφάλι του, σαν καπάκι από ένα αόρατο κακοφτιαγμένο κουτί. Κοντοστάθηκε να τον κοιτάει για ώρα ενώ αυτός αγνάντευε το πέλαγος.
Σιγά-σιγά άρχισε να χαράζει. Τελικά ο άντρας σηκώθηκε λες και ξεδιπλώθηκε, ταυτόχρονα σήκωσε αυτό που είχε στο κεφάλι του, το γύρισε σαν να άνοιγε το καπάκι και το ακούμπησε όρθιο δίπλα του, γερμένο πάνω σε μια κολώνα. Ύστερα πήρε φόρα, όρμησε προς την θάλασσα και χάθηκε με ένα μακροβούτι. Απέμεινε να κοιτάει εκεί που ο άντρας εξαφανίστηκε στο κύμα.
Ο αέρας όλο και δυνάμωνε – θα έχει δροσιά σήμερα.
Ξάφνου αναθάρρησε· η Ελευθερία θα έρθει. Ξανάβγαλε το ρολόι απ' την τσέπη και το κοίταξε· η ώρα είναι τώρα...

: Neyzan

FC Sankt Pauli

Λίγα λόγια για την ομάδα μας... Η ποδοσφαιρική ομάδα Ζανκτ Πάουλι (FC Sankt Pauli ή St. Pauli, όπως συνηθίζεται να γράφεται) ιδρύθηκε το 1910, παίρνοντας το όνομά της από την ομώνυμη γειτονιά του Αμβούργου, του μεγάλου λιμανιού στη βόρεια Γερμανία. Είναι γνωστή και αγαπητή όχι τόσο για τις αθλητικές της επιτυχίες, αλλά κυριότερα για τους οπαδούς της, τις δράσεις τους και τις αξίες που πρεσβεύουν. Η μοναδική, ξεχωριστή κουλτούρα της Sankt Pauli άρχισε να δημιουργείται στα τέλη της δεκαετίας του '80. Μια νέα γηπεδική και οπαδική κουλτούρα άρχισε να διαμορφώνεται, αφού εκείνα τα χρόνια δεν υπήρχαν ορατά οργανωμένες ομάδες αριστερών τάσεων και προσανατολισμού στα γήπεδα της Γερμανίας. Μόνο οι χούλιγκανς ήταν καλά οργανωμένοι και συνήθως αυτοί ήταν είτε απολιτικοί είτε ακροδεξιών θέσεων. Τότε συνέβη κάτι ξεχωριστό. Από τις πάμπολλες καταλήψεις που υπήρχαν στο Αμβούργο και ειδικά στην περιοχή της Ζάνκτ Πάουλι, σε κοντινή απόσταση από το γήπεδο της ομάδας το Μίλλερντορ (Millerntor), άρχισαν να πηγαίνουν στα παιχνίδια. Άρχισαν να οργανώνουν και να οργανώνονται με στόχο "ένα άλλο ποδόσφαιρο", ένα άλλο είδος οπαδών. Από τότε μέχρι σήμερα ο κόσμος της St. Pauli είναι έντονα πολιτικοποιημένος (και όχι κομματικοποιημένος) και το γήπεδο πάντα γεμάτο, με πάνω από 20.000 ανθρώπους να παρακολουθούν κάθε δύο βδομάδες τα παιχνίδια της ομάδας. Φυσικά δεν είναι όλοι ακροαριστεροί. Πιθανόν να μην προέρχονται ούτε καν από την αριστερά, άλλα σίγουρα δεν υπάρχουν σκληροπυρηνικοί συντηρητικοί/δεξιοί. Και αν υπάρχουν δεν τολμούν να εκφράσουν τέτοιες αντιλήψεις, καθώς είναι σαφές ότι δεν τις σηκώνει το κλίμα στο γήπεδο μας. Σε κάθε περίπτωση τα στοιχεία που μας ενώνουν είναι η κοινή μας αντίληψη ότι μέσα στα γήπεδα δε χωρεί κανενός είδους ρατσισμός και διακρίσεις με βάση τα φυλετικά χαρακτηριστικά ή το φύλο ή θρησκευτικό ή σεξουαλικό προσανατολισμό. Αντιφασιστικές εκδηλώσεις, πρόσκληση και φιλοξενία μεταναστών στα εντός έδρας παιχνίδια μας, αυστηρή απόρριψη κάθε είδους προσβολών κατά αντιπάλων παικτών, αντίδραση σε οποιαδήποτε ρατσιστικών καταβολών εκδήλωση στα γήπεδα, είναι η καθημερινότητα μας σαν άνθρωποι και σαν οργανωμένοι οπαδοί. Λίγα λόγια για το μοντέρνο ποδόσφαιρο Ένα ακόμα σημαντικό θέμα που μας απασχολεί σαν οπαδούς είναι φυσικά και το λεγόμενο μοντέρνο ποδόσφαιρο. Η απόλυτη και ολοένα αυξανόμενη εμπορευματοποίηση του με μοναδικό γνώμονα τη μεγιστοποίηση του κέρδους μέσα από τα τηλεοπτικά δικαιώματα, τους χορηγούς, και την "ασφάλεια" μας βρίσκουν κάθετα αντίθετους, αφού αποξενώνουν τους οπαδούς από τον παραδοσιακό λαϊκό χαρακτήρα του αθλήματος και τους καθιστούν απλούς καταναλωτές-πελάτες. Θέματα όπως η απαγόρευση μετακίνησης οπαδών, οι κάθε λογής αθλητικοί τρομονόμοι και η κρατική καταστολή, οι μέρες και οι ώρες έναρξης αγώνων, οι τιμές των εισιτηρίων, η απαγόρευση των πανό και των πυροτεχνημάτων - που δημιουργούν όμορφη ποδοσφαιρική ατμόσφαιρα - πρέπει να αποτελούν αντικείμενο συζήτησης και καλόπιστης συνεργασίας των αρμοδίων μαζί με τους οπαδούς και όχι να λαμβάνονται αποφάσεις που επιβάλλονται, χωρίς εμάς για εμάς. Αυτό είναι το όνειρό μας και η δική μας ερμηνεία της ελευθερίας. Θέλουμε μια κερκίδα κι ένα γήπεδο ανοιχτό για όλους που "κόλλησαν" με το φαινόμενο Ζανκτ Πάουλι. Ένα γήπεδο από εμάς για εμάς! Ένα γήπεδο για σκεπτόμενους ανθρώπους κι όχι ανεγκέφαλους χειραγωγούμενους! Λίγα λόγια για το club... Το 2007 η αγάπη μας για αυτήν την ξεχωριστή ομάδα που λέγεται FC Sankt Pauli μας ώθησε στην ίδρυση του Sankt Pauli Athens Club. Ξεκινήσαμε να μαζευόμαστε αρχικά στους Αμπελοκήπους, μετά κατηφορίσαμε προς τη Λ. Αλεξάνδρας για να καταλήξουμε τελικά τα τελευταία χρόνια στη φιλόξενη γειτονιά των Εξαρχείων.

1

Ο κόσμος άδειος και θαμπός,
μεθυσμένος από την φιλοδοξία και την διαφθορά,
καταπίνει τον μαύρο καπνό των δακρυγόνων
σε ένα υποκατάστατο ενός διαφορετικού πολέμου.
Ζωές που χάνονται, φωνές που υψώνονται
κι η ελευθερία να χάνεται μέσα στη βουή.
Στο βωμό της δημοκρατίας μας κατακρεουργούν
και τα χέρια που πετούν τις πέτρες
αυξάνονται σαν τάφοι στα νεκροταφεία της πόλης.
Η νύχτα πέφτει με μια μυρωδιά αίματος και θανάτου.
Μνημεία σε μια νεκρή πόλη που στέκονται και μας κοιτούν
μονάχα με απορία στο παγωμένο τους βλέμμα.
Ένα παιδί που ουρλιάζει στους άδειους, μαύρους δρόμους.
Κι αυτό το ουρλιαχτό σπάει όλη τη σιγή και την αδιαφορία.

2.

Θέλω να μιλήσουμε μ' αλήθειες.
Να μιλήσουνε όχι τα λόγια
Αλλά τα μάτια και τα σώματα.
Να μείνουνε πίσω οι φαντασιώσεις
Από μια ζωή που δεν μας ανήκει,
Να προχωρήσουμε μαζί,
Να φτιάξουμε τη δική μας μουσική
Σ' έναν κόσμο κωφών,
Να ζωγραφίσουμε με χρώματα καινούργια
Το κόκκινο απ' το αίμα των νεκρών εραστών
Το πράσινο απ' της γης τ' αγέραστα φύλλα

........➤

Το καφέ απ΄το χώμα που σκεπάζει τους τάφους
Το μαύρο των ψυχών που χάθηκαν
Σ' άλλους παραδείσους.
Να αναμείξουμε όλα τα χρώματα με τα κορμιά μας
Μέχρι να γεννηθεί ένας καινούργιος κόσμος.
Μίλησε μου, αλλά πες μου πως θα καταφέρουμε
Ν' αλλάξουμε τον κόσμο τούτο.

3.

Ακρίβυνε το σ' αγαπώ και πια δεν το ακούω.
Κι εσύ ψάχνεις να αγοράσεις ένα χάδι, ένα φιλί...
Μα πώς να το βρεις όταν δεν είναι κανένας εκεί;
'Αφήνομαι' είχες πει...
Κι όμως να που παραδίνομαι πάλι εγώ
με μια καρδιά γεμάτη συναισθήματα και μια ψυχή μισή.
Κλείνω τα μάτια μα δεν μπορώ να ονειρευτώ.
Ακρίβυναν και τα όνειρα και δεν τα αντέχουν οι άδειες μου τσέπες.
Μα ακόμα προσπαθώ να ανέβω ψηλά στον ουρανό,
να φτάσω ένα αστέρι,
μα τα βήματά μου διαλύονται στην ανεμόσκαλα της πραγματικότητας.
Λαβύρινθοι που μπερδευόμαστε όλο και πιο πολύ,
στις ίδιες στροφές και στα ίδια μονοπάτια,
χάνοντας κάθε έξοδο κινδύνου.
Μια φωνή μου ψιθυρίζει 'μόνο η αλήθεια μένει'.
Μονάχα που τα βράδυα φοράει τα καλά της
και ξεπουλιέται κι αυτή σαν πόρνη σ' όποιον δίνει τα πιο πολλά.
Τελικά τίποτα δεν μένει...

γιουλη σακαρελη

VHSπαρουσίαση by Kostas: Film: Creature From The Black Lagoon (1954) / Jack Arnold

Το κίνημα των Grindhouse ταινιών δεκαετίες ολόκληρες πρωτού φτάσει στη κλιμακωση του με το πόλεμο του Βιετνάμ - μιλάμε δηλάδή για τη περίοδο τέλη 60' αρχές 70' για να φτάσει μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του 80' - και περίπου 80 χρόνια πριν ο Tarantino και ο φίλος του Robert Rodriguez το επαναφέρουν σε Cool - hype μορφή στη δημοσιότητα με τις ταινίες Death Proof, Planet Terror, Machete με αποτέλεσμα να ασχολείται και η κουτσή, στραβή Μαρία πέρασε αρκετές φάσεις και χιλιάδες κύματα για να χωριστεί σε δεκάδες κινηματογραφικά είδη.

Τις δεκαετίες του 40', 50', 60' και με κορύφωση την περίοδο των γεγονότων της Κούβας, οι ψυχροπολεμικές σχέσεις μεταξύ Η.Π.Α. και Σοβιετικής Ένωσης επέτρεψαν σε βλοσυρά μυαλά των εκάστοτε κυβερνήσεων και των δύο χωρών να χρησιμοποιήσουν κινηματογραφικές παραγωγές και γενικότερα την εναλλακτική τέχνη ως μέσα εκφοβισμού του απλού λαουτζίκου (ποιος άλλος θα τη πλήρωνε...). Χαρακτηριστικό παράδειγμα, για να καταλάβουμε το μέγεθος της τρομοκρατίας, είναι η ανάγνωση του Πολέμου των Κόσμων του πανμέγιστου H.G. Wells από το ραδιόφωνο στα μέσα της δεκαετίας του 50' που είχε ως αποτέλεσμα το πανικό των Αμερικανών και την αγορά εκατομμυρίων κονσερβών αλλά και ξηράς τροφής προκειμένου να ετοιμαστούν για το μεγάλο, άγνωστο εχθρό. (WTF?)

Το Creature From The Black Lagoon είναι παραγωγή του 1954. Είναι λαμπρό δείγμα μιας φοβερής φουρνιάς ταινιών επιστημονικής φαντασίας. Κορυφαίο μεταξύ κορυφαίων ταινιών όπως είναι το Them, το The Invisible Man, It Came From Outer Space, Panic In The Year Zero και το συγκλονιστικό The Time Machine.

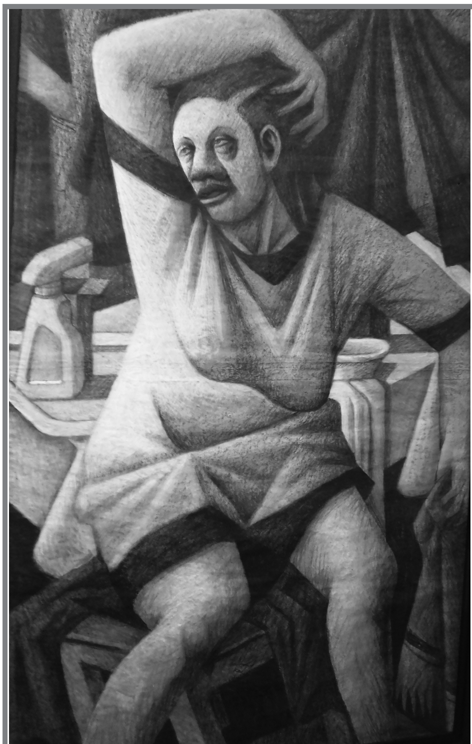
Το σπάνιο πλάσμα των βάλτων θα πιαστεί από ομάδα επιστημόνων για να μελετηθεί. Αυτό με τη σειρά του θα ερωτευτεί παράφορα (wow!) την ευαίσθητη βοηθό του μεγάλου εγκεφάλου, θα αποδράσει και θα την απαγάγει σε μία ύστατη προσπάθεια για λίγο γουτσου γούτσου! Ξεκινάει λοιπόν μία προσπάθεια να εντοπιστεί το πλάσμα, να πιαστεί και να σωθεί η όμορφη βοηθός. Αρκεί;

Η Έντροπη είμαστε μία πανκ κουήρ φεμινιστική ομάδα.

Είμαστε γυναίκες κ non-binary άτομα, είμαστε bisexual, γκέι, στρέιτ, είμαστε κουήρ, αλλά δεν είμαστε cis άντρες.
Προερχόμαστε από το πανκ και το αυτοοργανωμένο DIY.
Για μας, το προσωπικό είναι πάντα πολιτικό. Αναγνωρίζουμε το κοινωνικό προνόμιο της λευκής, able, cis αρσενικής ετεροκανονικότητας και περήφανα δεν συμβιβαζόμαστε με αυτό.
Ο φεμινισμός έχει παρεξηγηθεί. Δεν είναι η επιθυμία του «αδύναμου φύλου» να πάρει την εξουσία. Αντίστροφα, αποτελεί μέσο και εργαλείο αναγνώρισης και απελευθέρωσης όλων των σωμάτων. Μπορεί να γίνει επιλογή καθημερινής ζωής όλων.

Δημιουργούμε χώρους για εμάς, δεν περιμένουμε να μας τους παραχωρήσουν, και ανταλλάσουμε εμπειρίες με σκοπό την δημιουργία ενός πλαισίου δράσης και ενδυνάμωσης. Παίζουμε μουσική, στήνουμε συναυλίες, χωνόμαστε μπροστά στα λάιβ.
Όταν λέμε πανκ, εννοούμε ότι μέσω της συλλογικότητας, της μουσικής και της ράντικαλ, δημιουργικής έκφρασης, άνθρωποι, άτομα, υποκείμενα και αντικείμενα έρχονται κοντά και αναπτύσσουν σχέσεις αλληλεγγύης, συντροφικοτητας και ισότητας.
Στο πανκ δεν χωράνε φασίστες, ρατσιστές, σεξιστές, μισογύνηδες, τρανσφοβικοί, ομοφοβικοί, body shaming, slut shaming και ableism. Συνεπώς εμείς στεκόμαστε ενάστια στις κλίκες, την ματσίλα, τους «μπράβους» και όλους όσους μας αστυνομεύουν την ζωή. Δεν αφήνουμε αυτά που μας καταπιέζουν να μας καθορίσουν.

Όχι μόνο do it yourself, αλλά do it together.

Φιλικά και έκφυλα, Έντροπη

Κάθε μέρα η ίδια ρουτίνα, οι ίδιες κινήσεις,
τα ίδια δρομολόγια, με το χρόνο τα πρόσωπα αποκτούν μεταξύ
τους ομοιότητες μέχρι να γίνουν ίδια, και το δικό μου ίδια με αυτά.
Οι κινήσεις αποκτούν ιλιγγιώδης ταχύτητες, αισθάνομαι
τα σωματίδια του κορμιού μου να περιστρέφονται γύρω από το
ίδιο σημείο κι εκεί είναι που το είδωλο μου απογειώνεται,
ταξιδεύει στο διάστημα και μπερδεύεται με τα σήματα των άλλων.
Με το τηλεσκόπιο τις αντανακλάσεις των αρχαίων σημάτων που
ταξιδεύουν στο χωροχρόνο ξεχασμένα, για να δω ανθρώπους σαν
και εμένα, φτιαγμένους από αστερόσκονη όπως όλος ο κόσμος
και ό,τι υπάρχει μέσα σε αυτόν, να μαστιγώνονται ανελέητα.
Τα κόπρανά τους φυτεύονται στη γη και βγαίνουν δέντρα,
κερασιές, αμυγδαλιές και καφεόδεντρα ό,τι έπρεπε να μασήσουν
για να αντέξουν τις κακουχίες.
Πόσο έχει προχωρήσει ο κόσμος, πλέον δεν χέζουμε στο χώμα,
δε μαστιγωνόμαστε παρά μόνο με τηλεόραση ενώ χέζουμε ό,τι
μας έχει κάνει να χαλαρώσουμε το προηγούμενο βράδυ.
Αλκοόλ, τσιγάρα, σάπιο φαγητό, φθηνά ή ακόμη και θανατηφόρα
ναρκωτικά, ό,τι μας κάνει να ξεχνάμε πως έχουμε φτιαχτεί από το
ίδιο υλικό με τα αστέρια που τόσο μας αρέσει να κοιτάμε.
Εκεί πάει και κάθεται άνετα η εξουσία, όταν νομίζουμε πως
είμαστε φτιαγμένοι από τη βρομερή σκόνη των υπονόμων,
που το βάρος της μας παρασέρνει μακριά από τον ουρανό.

ΓΙΑΝΝΗΣ

κάποιοι ουρλιάζουν ακόμα...

Σχετικά με την εκπομπή :

Η εκπομπή ξεκίνησε με το όνομα ΚΑΠΟΙΟΙ ΛΥΚΟΙ ΟΥΡΛΙΑΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ…την 1η Μάη του 2014. Με την ανάγκη -πέραν της προσωπικής τρέλας και της αγάπης για το ραδιόφωνο- κυρίως για να προσφέρει με όλο της το είναι στην *HardCore – Punk* σκηνή. Είτε παίζοντας κομμάτια από μπάντες που μαζί τους μεγαλώσαμε από παιδιά, είτε προωθώντας καινούργιες μπάντες ή νέες κυκλοφορίες από ήδη υπάρχουσες μπάντες. Επίσης να προωθεί και να προπαγανδίζει διάφορα ιβέντ, εκδηλώσεις και συναυλίες ή πάρτι που γίνονται για κάποιο κοινωνικοπολιτικό σκοπό. Ενάμιση χρόνο μετά ονομάστηκε ΚΑΠΟΙΟΙ ΟΥΡΛΙΑΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ… Αξίζει να σημειωθεί πως το όνομα της εκομπής είναι εμπνευσμένο από την συλλογή που είχε βγεί και κυκλοφορήσει από την VILLA AMALIAS με το ίδιο όνομα το 1990. Όπως επίσης οτι και το intro που χρησιμοποιήσε και εξακολουθεί να χρησιμοποιεί είναι από τους ΝΑΥΤΙΑ. Η εκπομπή αναφέρεται κυρίως σε όλο το φάσμα της D.I.Y Ανεξάρτητης μουσικής σκηνής στην Ελλάδα και στο εξωτερικό από το 1980 μέχρι και σήμερα.Με: Hardcore, Punk, Crust, Thrash, PunkRock, Crosssover

Η εκπομπή ΚΑΠΟΙΟΙ ΟΥΡΛΙΑΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ…διεξάγεται στον ιντερνετικό ραδιόφωνο Mind the Radio μεχρι και σήμερα.(http://mindtheradio.gr/), η εκπομπή διατηρεί ηλεκτρονικό site οπου μπορεί κάποιος/α να δει τις δραστηριότητες και τα δρώμενα που την απασχολούν : http://kapoioiourliazounakoma.squathost.com/

Η σύμπραξη της με την Λοκομοτίβα :

Εδώ και 3 με 4 Χρόνια η εκπομπή έχει κάνει αρκετά event στην Λοκομοτίβα είτε οικονομικής ενίσχυσης πολιτικού εγχειρήματος (όπως η στήριξη για το ταξίδι συντροφισσών από την "Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία" της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης/Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων, για τη συμμετοχή τους στην 1η ΔΙΕΘΝΗ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ που είχε καλεστεί από τις 8 έως 10 Μάρτη στην Τσιάπας από τις γυναίκες Ζαπατίστας.,) ειτε ηταν απλά μουσικά event σε τακτική εμφάνιση κάθε μήνα .

Επίσης έχει δηλώσει αλληλέγγυα και εχει στηρίξει με την παρουσία της την Λοκομοτίβα σε δύσκολες στιγμές, όπως όταν αντιμετώπιζε προβλήματα με κάποιον Ανώνυμο "γείτονα" που ενοχλούταν απο τον "θορυβο" με αποτέλεσμα μηνύσεις και την πιθανότητα κλεισιματός της.

-Εξακολουθει μέχρι και σήμερα να βρίσκεται δίπλα στην Λοκομοτιβα Cooperativa και να κανει τις εμφανίσεις της τακτικά.. Κλεινοντας αυτό το σημείωμα λέμε οτι όντας αλληλέγγυοι οσοι/ες εχουμε βρεθει στην Λοκομοτίβα σύντροφοι, φίλοι, συνεργάτες η απλοί θαμώνες θα διατηρησουμε την υπαρξη της οπως και να εχει.

Νασης / Κάποιοι Ουρλιάζουν Ακόμα...
Μαης 2019

Αλληλεγγύη στη Λοκομοτίβα

'Εξι χρόνια αργότερα το εγχείρημα στέκεται στα πόδια του και το υπερασπιζόμαστε μ' όλες μας τις δυνάμεις, με σεβασμό πάντα στην ιστορική μας γειτονιά. Εμείς, μέλη του συνεταιρισμού, γείτονες, σύντροφοι, συνάδελφοι και θαμώνες της Λοκομοτίβα αρνούμαστε να παραδώσουμε έστω κι ένα εκατοστό αυτού του εγχειρήματος σε οποιονδήποτε σκέφτεται και δρα εναντίον του.

κάποιοι ουρλιάζουν ακόμα...

Πέμπτη 7 Μάρτη 2019, ώρα 10μ.μ.

Dj on the decks Nasis Mohawk from Mind the Radio
με μουσικά δρώμενα Hardcore, Punk, Crust, Thrash

ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ COOPERATIVA Μπόταση 7 Εξάρχεια

ΦΩΤΟ ταkησ

Ο ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΣΙΣΥΦΟΣ

Ο Albert Camus έχει μείνει στην ιστορία ως ο φιλόσοφος του παραλόγου.
Το κλασικό του δοκίμιο « ο μύθος του Σίσυφου» επεξεργάζεται το βασικό ερώτημα της φιλοσοφίας 'εάν έχει νόημα το να ζει κανείς' .
Παρ' ότι ο Camus δεν αποδεχόταν ταμπέλες και –ισμους κατατάχτηκε στο υπαρξιστικό κίνημα δίπλα στους Kirkergaud, Niche, Sartre, κ. αλ.
Η μεγάλη διαφοροποίηση του Camus από τους άλλους υπαρξιστές, έγκειται στο ότι κατά τον Sartre, ο άνθρωπος ρίπτεται στον κόσμο, ο οποίος είναι παράλογος και γι αυτό η ελευθερία του στερείται νοήματος, εκτός αν ληφθεί σαν καταδίκη, της οποίας η συνείδηση, έχει διαρκώς επίγνωση. Έτσι ο αγώνας του ανθρώπου συνίσταται στο να περισωθεί το τελευταίο ίχνος αξιοπρέπειας.
Για τον Camus ο συνεχής αγώνας, συνίσταται στην δημιουργία, την σύλληψη και την κάρπωση της ελευθερίας, η οποία από την πλευρά της, δύσκολα νοείται ως κερδηθείσα. άνευ της άρνησης της σχέσης σύνδεσης του ανθρώπου με τον κόσμο.
Το παράλογο δεν υφίσταται στην ανθρώπινη ύπαρξη ή στον κόσμο, αλλά στην μεταξύ τους σχέση. Το παράλογο δεν είναι η αντίθεση του λογικού, αλλά η αντιπαράσταση ενός δίχως λογική κόσμου, με την νοσταλγία της ενότητας, την θυελλώδη λαχτάρα του ανθρώπου για σαφήνεια. Μπροστά στους παράλογους τοίχους του κόσμου υψώνεται ο ανθρώπινος πόθος για ένωση και αρμονία.

Για τον Camus η ύπαρξη προηγείται της ουσίας, το σώμα έχει προτεραιότητα έναντι της ψυχής, το σχετικό αντικαθιστά το απόλυτο, ο κύκλος των ημερών το αιώνιο, το ποσοτικό το ποιοτικό, το εδώ και τώρα το εξωκοσμικό και άχρονο, η εξωτερίκευση την εσωτερίκευση, η διάχυση προς τον κόσμο την περισυλλογή.
Ο Σίσυφος καταδικάστηκε αιώνια, να κουβαλά τον βράχο στην κορυφή του βουνού. Όταν έφτανε πάνω, ο βράχος κατρακυλούσε πίσω και έπρεπε αυτό, να το υποστεί στην αιωνιότητα. Η χωρίς έλεος τιμωρία του από τους θεούς ήταν γιατί παρέβη τον βασικό κανόνα κάθε εξουσίας(διαχρονικά), που αφορά την απόλυτη υπακοή στους κανόνες με βασικότερο αυτόν την μη- αμφισβήτηση της.
Η ειδοποιός διαφορά ανθρώπων και θνητών είναι ο θάνατος, προνόμιο αποκλειστικό των ανθρώπων. Ο Σίσυφος διέφυγε του Άδη δύο φορές και αυτό ήταν η μέγιστη προσβολή της θεϊκής εξουσίας. Γι' αυτό η τιμωρία του ήταν ανελέητη.
Η εξέγερση του Σίσυφου έναντι της θεϊκής παντοδυναμίας, καθώς και η αιώνια τιμωρία για την στάση του αυτή, του έδωσαν το προσωνύμιο «ο προλετάριος των θεών».
Η εξέγερση έχει βασικό ρόλο στο έργο του Camus και είναι το θέμα που πραγματεύεται το βιβλίο του « Επαναστατημένος άνθρωπος».
Τι είναι για τον Camus ένας άνθρωπος που εξεγείρεται? Είναι ο άνθρωπος που φωνάζει «όχι», απέναντι

στους δυνάστες του.
Ο Camus στην εισαγωγή του βιβλίου του, διαχωρίζει τα εγκλήματα σε εγκλήματα πάθους και εγκλήματα λογικής. Για τη δεύτερη κατηγορία κάνει μαστιγωτικές καταγγελίες, οι οποίες είναι απόρροια, των κρεματορίων του Μπούχεβαλντ και του Νταχάου, στα οποία οι στάχτες είναι ακόμη νωπές και οι σκελετοί των εκατομμυρίων θυμάτων του Ναζισμού, εξακολουθούν να ασπρίζουν στον ήλιο.
Η «πανούκλα» του Ναζισμού, περιγράφεται εξαίσια στο ομώνυμο μυθιστόρημα στο οποίο, δίνεται η προειδοποίηση ότι: «ο βάκιλος της πανούκλας δεν χάνεται ποτέ, κοιμισμένος στα έπιπλα και τα εσώρουχα περιμένει… και μια μέρα ,για τη δυστυχία και τη γνώση του ανθρώπου, η πανούκλα θα ξυπνήσει τα ποντίκια της και ο θάνατος θα σαρώσει μια ζωή, μια ευτυχισμένη πόλη».
Η πανούκλα είναι σε έξαρση, στην σύγχρονη Ευρώπη και οι φορείς της αναζητούν την ευκαιρία για να δημιουργήσουν στρατιές θυμάτων, που σαν το μυθικό Σίσυφο θα υπομένουν τα ανηλεή μαρτύρια των εξουσιαστών και των θλιβερών οπαδών τους.
Ότι είναι το cogito για τον Descartes είναι η εξέγερση στο επίπεδο του «πραγματικά υπάρχει» για τον Camus , εξεγείρομαι άρα υπάρχω.
Ο προλετάριος των θεών, ο χωρίς κέρδος εργάτης του Άδη, συμβολίζει μια πίστη που αρνιέται τους θεούς και ανυψώνει τους βράχους, γιατί το πεπρωμένο του ανήκει. Εκείνος (ο Σίσυφος),κρίνει πως όλα είναι καλά. Αυτό το σύμπαν, αδέσποτο στο εξής, δεν του φαίνεται- ούτε άκαρπο ούτε μάταιο…. Ακόμη και ο ίδιος ο αγώνας για την κορυφή, φτάνει για να γεμίσει μια ανθρώπινη καρδιά.
Πρέπει να φανταστούμε το Σίσυφο ευτυχισμένο.-

Γιάννης Ραμόν

Εις τους αιώνας των αιώνων, το πεπρωμένον φυγείν - ην δυνατόν! Και εις τους αγώνας των αγώνων, υπέρ πληβείων - κατά των στρατών!

Η συνειδητή ανυποταξία, βλ. Ολική Άρνηση Στράτευσης, είναι μαραθώνιος: τουλάχιστον 25 χρόνια δρόμος.

Άλλωτε ανηφορικός και κακοτράχαλος και άλλωτε μια μονότονη ευθεία, πότε στο φως και πότε στο σκοτάδι, άλλωτε στην πρώτη γραμμή και άλλωτε πάλι στα μετόπισθεν.

Μια πρωτογενής κραυγή διαμαρτυρίας, μια έμπρακτη απάντηση στους πολέμους της κυριαρχίας, μια ανυπότακτη στάση ζωής.

Ένας αγώνας δρόμου, τόσο κοινωνικός όσο και προσωπικός, αφού και εναντιώνεται συνολικά στον στρατό και την εξουσία' αλλά και μάχεται παράλληλα για την υπεράσπιση της ελεύθερης βούλησης και του αυτοπροσδιορισμού.

Ένας αγώνας διαρκείας, τόσο συλλογικός όσο και ατομικός, ενάντια στην οργανωμένη επιβολή και τη βία κρατών και αφεντικών' πάντοτε αλληλέγγυος και βαθύτατα ουμανιστικός.

Μια γροθία στο εθνοκεντρικό κατεστημένο αλλά και ένα απλωμένο χέρι προς τους πρόσφυγες και λιποτάκτες, τους περιθωριοποιημένους και αποκλεισμένους αυτού του σάπιου κόσμου.

Μια διαδρομή χειραφέτησης, εμπνεόμενη από ένα ατέρμονο όραμα κοινωνικής απελευθέρωσης' που εχθρεύεται και εχθρεύει κάθε λογής πατριώτες και εθνικιστές, μιλιταριστές και φασίστες, πολιτικάντηδες και γραφειοκράτες

Μια απελευθερωτική αντίληψη που όχι μόνο δεν ανέχεται την πατριαρχία αλλά αρνείται τα όποια προνόμια και πολεμά συνολικά τους πλαστούς διαχωρισμούς μεταξύ των καταπιεσμένων.

Ένα βήμα για την κατάργηση της υποχρεωτικής στράτευσης από τα κάτω. Και άλλο ένα προς την κοινωνική επανάσταση' μέχρι την κατάργηση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Ένα άλμα προς το μέλλον, βαθιά βιωμένο στο παρόν' που ωστόσο δεν αρκεί από μόνο του για να ανατρέψει το σύστημα κυριαρχίας. Και που όμως μπορεί και ανατρέπει τον μύθο του απόλυτου ελέγχου πάνω στις ζωές και τις πράξεις μας.

Ένας συνειδητός μαραθώνιος ανυποταξίας λοιπόν' που καταφέρνει να αποδιοργανώνει έναν καλοκουρδισμένο μηχανισμό και ν' αναδείκνυει τις αντιφάσεις και τα τρωτά σημεία του συστήματος. Να εμπνέει αλλά και να διευρύνει τόσο την κοινωνική ανυπακοή όσο και την αλληλεγγύη.

Κόντρα σε όλες τις προβλέψεις' τους εκδικητικούς τους νόμους, τους μηχανισμούς καταστολής, τις απειλές διοικητικών προστίμων και στρατοδικείων' ένας κύκλος ανυποταξίας τερματίζεται, "με την συμπλήρωση του 45ου έτους της ηλικίας", και ένας νέος αρχίζει...

Το πεπρωμένο δύναται να αποφευχθεί..!

Οι κυβερνήσεις πέφτουνε - μα οι Αρνήσεις μένουν..!

Η ζωή συνεχίζεται - πολεμώντας τους μηχανισμούς του θανάτου..!

Υγεία και Αναρχία σύντροφοι,

25 χρόνια μετά,

Γ (Λ) Μ

Alienation is everywhere you look

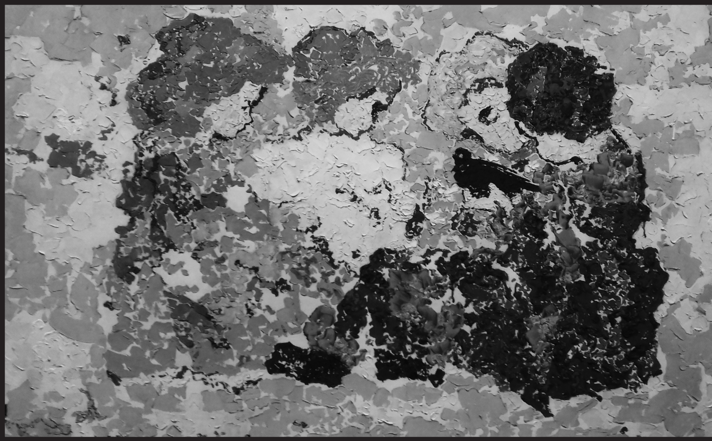
Part I
In September 2017 I moved from Berlin to Athens, in order to complete my Master's degree in Philosophy. I am fond of Locomotiva since October 2017, it grew on me and around me like a climbing plant and became something that is close, familiar and a part of my everyday life (even if I am not in touch with it every day) and part of my thoughts and a component of my identity.
We have organized philosophy seminars in summer 2018 and winter 2019, where we talked and thought about aspects of alienation and examined some ideas of Karl Marx. The seminars invite neighbourhood and friends to read quotes from philosophical works and participate in a collective wondering about modernity, free will, alienation, ideology, religion, love and friendship. No previous knowledge was required – the topics concern everyone.

In order to give you an idea of the content of the discussions, I will write down some of my own ideas on alienation, as they could have been discussed during the first cycle, which was taking place in June and July 2018. The ideas presented here address isolation, the powerlessness of the individual, and negative versus positive freedom. I want to begin with a quote which touched me personally and lead to thinking of alienation in a new way.

'I knew that we counted little in comparison with the universe, I knew that we were nothing; but to be so immeasurably nothing seems in some way both to overwhelm and at the same time to reassure. Those figures, those dimensions beyond the range of human thought, are utterly overpowering. Is there anything whatsoever to which we can cling? Amid that chaos of illusions into which we are cast headlong, there is one thing that stands out as true, and that is - love. All the rest is nothingness, an empty void. We peer down into a huge dark abyss. And we are afraid. However, this feeling of individual isolation and powerlessness as it has been expressed by these writers and as it is felt by many so-called neurotic people, is nothing the average normal person is aware of. It is too frightening for that. It is covered over by the daily routine of his activities, by the assurance and approval he finds in his private or social relations, by success in business, by any number of distractions, by "having fun", "making contacts", "and going places". But whistling in the dark does not bring light. Aloneness, fear, and bewilderment remain; people cannot stand it for ever. They cannot go on bearing the burden of "freedom from"; they must try to escape from freedom altogether unless they can progress from negative to positive freedom. The principal social avenues of escape in our time are the submission to a leader, as has happened in Fascist countries, and the compulsive conforming as is prevalent in our own democracy.'

This passage by Julian Green describes how alienation feels like – like disconnectedness, like peering into an abyss, like a straight road into a blind submission to a leader because we do not find anything to rely on. It feels cold.

But how can we approach what alienation is, where do we start? We can approach alienation from perspectives we already have heard of. I am going to sketch some of them here. Firstly, for Marx, the alienated state of the worker will be addressed. His notion of

'alienated labour' is addressed in the 1844 manuscripts. In order for something to become foreign, opposed, alienated to something, there must be two poles between which the gap is opening. In Marx's analysis of alienation we are confronted with the two poles as he posits them: on one side there stands the human being, on the other side we find the products she has produced as well as conditions of communal production. In-between stands labour. Labour, according to Marx' account, is shaped in a way that it does not allow the human being to appropriate her own activity and the products she has produced. To appropriate something means, roughly, to take something for your own use in a certain, own way - I will return to this notion with further definitions later in the text. For now we will focus on the genesis of alienation. In two short passages we can see how Marx expresses the problem:

'All these consequences follow from the fact that the worker is related to the product of his labour as to an alien object. For it is clear according to this premise: The more the worker exerts himself, the more powerful becomes the alien objective world which he fashions against himself, the poorer he and his inner world become, the less there is that belongs to him.'

'Alienated labour turns the species life of man, and also nature as his mental species-property, into an alien being and into a means for his individual existence. It alienates him from his own body, external nature, his mental life and his human life.'

The worker creates his own external, objective world by making products, by manufacturing objects. This world of objects is opposed to him, but he fails to relate to it, since he loses touch with the product as a creation of his own, since he fails to make the connection to the object's use and purpose. As a result of this loss of connection, the

worker's inner world becomes depleted, since he does not call the fruits of his own activity his own. Activity here is crucial, since according to Marx, it is the being active what constitutes the human life. While the alienation from the object, that is, the product of human activity, is the result of alienation, the alienation itself is the activity of labour itself. Here we need to introduce the Aristotelian notion of ergon,   on which Marx relies while explaining the main element of human life. I will elaborate on this notion in a bit. Thus, the alienated labour distances the worker, first, from the product of his labour and second, from his own activity. Generally speaking, the tradition of Marx and his followers, following Hegel, understands alienation primarily as a 'disruption in human beings' appropriation of their species powers due to the structure, especially the economic structure, of their societies […].'

Furthermore, alienated labour can be read as a synonym to an alienated life in general, since springing from the relation worker versus her product and activity, we recognize, that the abyss opens on several levels: the worker is not 'one' anymore with her own body, with the external nature she herself creates, and moreover, she cannot name her mental life nor her human life her own. What is left for the worker to rely on, to call his own, to call his 'home', to call meaningful or useful, if the consequences of his activity spread into his very being while affecting his body and his mental and 'human' or 'natural' life? Conversely, in order to bridge the manifold gaps, caused by alienated labour, it requires un-alienated labour. Once labour is performed in a different way than the one Marx describes, the world created through production, can be appropriated again. Accordingly, in this condition, the worker will be able to develop an appropriate relation to herself and to the objective world, since self and world are inter-wined. In Marx eyes, the world of objects is not a priori opposed to us as something foreign, but rather is a world of our own making, as Rahel Jaeggi underlines: '[…] we can see the specific twist Marx gives to the problem of a relationlessness between human being and world: the scandal of alienation is that it is alienation from something the self has made. It is our own activities and products—social institutions and relations that we ourselves have produced—that have turned into an alien power.'

While observing closely the notion of labour, it becomes clear that it acts as a hinge, which performs two functions: One the one hand, it can function to make the external world our own, while we appropriate it through labour, through our basic modus existendi of activity. Here the objects of the world figure as means, not as purpose. But through the same, through labour, we lose sight of the external world, it es-

capes us. In this case - the alienated case – the objects of the external world become purpose and cease to be mere means. They 'gain power over us' and we lose them. Marx summarizes the two sides of alienation as follows:
'We have considered labour, the act of alienation of practical human activity, in two aspects: (1) the relationship of the worker to the product of labour as an alien object dominating him. This relationship is at the same time the relationship to the sensuous external world, to natural objects as an alien world hostile to him; (2) the relationship of labour to the act of production in labour. This relationship is that of the worker to his own activity as alien and not belonging to him, activity as passivity, power as weakness, procreation as emasculation, the worker's own physical and spiritual energy, his personal life - for what else is life but activity - as an activity turned against him, independent of him, and not belonging to him. Self-alienation, as against the alienation of the object, stated above.'

Accordingly, he draws an analogy between the worker-product relation and the human being-external world relation. He declares objects of nature (external world), and the sensuous world in total as opposed to the subject in a hostile way. Jaeggi identifies two dimensions of the deficit in the relation to self and world. On the one hand, we become unable to apply meaning to what we do. On the other hand, there is the inability to exert control over what one does, which leads to the failure of becoming the subject of one's actions: 'This is how 'alienation from the object—from the product of one's own activity—means at once loss of control and dispossession: the alienated worker (as the seller of her labour power) no longer has at her disposal what she herself has produced […]. The loss of meaning is coupled with the sense of powerlessness, and it applies not only to our sense of what we do, but most of all, to our own activity, in other words, that we do it. Activity, for Marx, is the expression of our human essence: '[…] labour is con-

ceived as the externalization and objectification of essential human powers.' The loss of control implies the feeling of disconnection and helplessness, a manifestation of the alienated relationship of the subject (respectively the individual) with the world.
Observing a little closer, it is in the same passage where Marx indicates activity as the constitutional element of life while he asks what else life is supposed to be, but activity? As mentioned above, Marx 'argumentation for the human essence depends on the notion of ergon when he exclaims in the half-sentence – 'what is life (other) than activity'? Work, activity, and labour are considered not just as a set of necessary actions, which need to be performed in order to sustain biological life of individuals or in Marx terms, as the use of the worker […]' and where '[…] man's own deed becomes an alien power opposed to him, which enslaves him […].' In this process, we lose control over what we are doing as well as the sense of being united with ourselves: 'But the work of the individual done under conditions of alienation, i.e. wage labour, is […] resulting in the increasing one-sidedness and deformation of its subject, the acting individual […].' Our basic activity escapes us and is not our own anymore. It leads, as it were, its own life. As a result, we are estranged from this activity and in consequence, from ourselves, since activity, ergon, is the corner-stone without which our existence would not have any foundation. Activity though is not only the activity of production - it is every active relation towards the world.

'metabolism with nature' . Instead, work has an anthropological side, it relates closely to what we are and it is free self-activity. The human being forms and appropriates her own capacities, while engaging in activity. Conversely, our basic activity gets distorted when we engage in alienated labour, where 'The producer is […] controlled by the product, the subject by the object […] the conditions of labour make

It is interesting to add that in phenomenological terminology, perception is used in a very similar manner as activity. While I perceive (see and touch) I also relate, I also act. I take position (an active one) towards my surroundings. Marx speaks about the relation of the worker towards his product in the same breath as about the relation of the human being towards his or her sensuous external world. The worker

creates, as it were, her own sensuous external world and encounters it as the (radical) otherness, because this world has abstracted itself from her and appeals to her to deal with it.

A recent discussion on alienation by the Berliner philosopher Rahel Jaeggi provides a fresh account which focusses on the relation between subject and world and which seeks to provide a formal account of alienation in terms of its character. The question here is, how alienation is conditioned, and the assumption to it is that alienation is not an absence of a relation, not a nothing, but a relation itself – a deficient one. The focus here is on failure, on, as it were, error which occurs in the process of appropriation. This shift of perspective allows a new approach of the problem. Jaeggi's program seeks to replace essentialism as a presupposed wholeness and, along with it, the ideal of reconciliation in terms of a tension-free unity by predominantly analytical notions of freedom. She discusses human freedom as a conception, where human willing is placed in the centre and where we 'execute what we will'. Discussions on freedom by Frankfurt, Tugendhat, Nagel, and Taylor help her to withdraw from prior human relations, as Marx' relation of labour, which she regards as limiting, single aspirations. Thus, she considers alienation as an impairment of willing, and an obstacle in execution of what we will. Alienation is not just a deficient relation, but can also be viewed as a result which occurs, after the possibility of appropriating (of making something one's own) disappears. A second, sociological account by Hartmut Rosa is related to Jaeggi's analysis. Here, the absence of alienation is labelled 'resonance'. Rosa also concentrates on the relation, which he pictures as a vibrating wire between me and world, and which can vibrate more or less, depending on the degree of the relating to the object, which is defined by the subject. Resonance, according to Rosa, is the successful relation to the world, alienation in contrast, is the unsuccessful relation towards it, a failure. The underlying notion is the 'quality of a human life' which he wants to measure not with options and resources available to an individual, but by the way world is passively experienced and actively appropriated. Here it is especially the degree of connectedness with and openness towards other individuals which establishes the 'wire'. Rosa speaks about the appropriation of 'world-snippets' (Weltausschnitte) while being fully aware of historical, economic and social determinations against which appropriation has little power. As we see, here, as well as in Jaeggi's account, alienation is a failure to relate. In both arguments, the loss of world goes hand in hand with the loss of self.

Utopia 13-2-2017

Στο χείλος ποίας χαράδρας άραγε να βρίσκεται η ουτοπία;
θα' πρεπε άραγε να αψηφήσω τον νόμο της βαρύτητας
για να την συναντήσω, να ενωθώ μαζί της ή μήπως,
ζωή στην ύστατη ακρούλα του γκρεμού, αυτό είναι η ουτοπία;

Στο βλέμμα ποίου κτήνους άγριου διαγράφεται άραγε η ουτοπία;
και αν όσο και αν βυθίζομαι στις διαφανές του ίριδες, το μόνο
που βλέπω είναι έναν διεσπαρμένο εαυτό, τον δικό μου εαυτό;
ίσως αυτό να' ναι ουτοπία, η αντανάκλαση μου μέσα από τα μάτια ενός κτήνους!

Και αν είναι άραγε πολιτικής, κοινωνικής, θρησκευτικής φύσεως;
τότε θαρρώ πως θα' πρεπε να βρω μάτια σε ένα σύστημα.
από τα μάτια ενός συστήματος αλήθεια καθρεπτίζεται η ιστορία του πολιτισμένου ζώου.
Τα παγωμένα, βλοσυρά, πεινασμένα μάτια του κάθε συστήματος!

Πόσα ακόμα βήματα πρέπει να κάνω προς τα πίσω
για να' χω κίνηση ελεύθερη στην φυλακή των «πραγματικών» και των «δεδομένων»;
Μόνη ελπίδα, ποτέ να μην υπήρξε σπέρμα γονιμοποιό και μήτρα,
ξεκίνημα και αρχή, γιατί αν σταματήσω τελειώνουν όλα!

Αφηρημένοι ορθολογιστές κατασκευάζουν αφηρημένες ουτοπίες
και μεις βουλιάζουμε μέσα σ' αυτές χωρίς ρυθμό δίχως κατεύθυνση
πληγώνουμε το υλικό γιγαντώνοντας το ψυχικό και,
χανόμαστε σε ασύνδετα και ασυνείδητα μονοπάτια.

ίσως τρεις μέρες πριν, η χθεσινή ημέρα να νομιζόταν ουτοπική
σήμερα όμως δεν είναι
έχει υπόσταση υλική είναι αλήθεια και ιστορία

η ουτοπία είναι εδώ

Manus Sinistra

γιατί χρησιμοποιούμε και προτείνουμε ελεύθερο λογισμικό

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ηλεκτρονικοί υπολογιστές χρησιμοποιούνται από την δεκαετία του 1950, όχι βέβαια με τη σημερινή τους μορφή. Τότε, αποκτώντας έναν υπολογιστή, για να τον λειτουργήσεις, χρειαζόταν να γράψεις τα προγράμματα που χρειάζεσαι. Επειδή αυτή είναι χρονοβόρα διαδικασία, οι άνθρωποι μοιράζονταν ελεύθερα τα προγράμματα που είχαν δημιουργήσει, και μαζί με αυτά και τον πηγαίο κωδικά (source code), την "συνταγή" δηλαδή. Αυτό γινόταν για να μπορούν όσοι/ες τα χρησιμοποιούν να καταλάβουν πως λειτουργούν και να τα τροποποιούν για να τα προσαρμόσουν στις ανάγκες τους. Συχνά οι κατασκευαστές υπολογιστών βοηθούσαν προς αυτή την κατεύθυνση. Από τη δεκαετία του 1970 και μετά αυτό άλλαξε δραματικά. Εμφανίστηκαν εταιρίες πληροφορικής που δημιουργούσαν και πουλούσαν προγράμματα, χωρίς να δίνουν τον πηγαίο κώδικα, ώστε να μην μπορείς να τα τροποποιήσεις.Κατέληξε λοιπόν η νόρμα να είναι το κλειστό λογισμικό.

Τι σημαίνει όμως ελεύθερο λογισμικό?

Ένα πρόγραμμα χαρακτηρίζεται σαν ελεύθερο λογισμικό, αν σου δίνει τις παρακάτω ελευθερίες:

***Ελευθερία 0*: Η ελευθερία να χρησιμοποιείς το πρόγραμμα για κάθε σκοπό (πχ προσωπική ή επαγγελματική χρήση).**

***Ελευθερία* 1: Η ελευθερία να το μελετήσεις πως δουλεύει, και να το τροποποιήσεις για να καλύπτει τις ανάγκες σου.**

***Ελευθερία 2*: Η ελευθερία να το μοιραστείς και να κάνεις αντίγραφα βοηθώντας τους γύρω σου.**

***Ελευθερία 3:* Η ελευθερία να το βελτιώσεις και να δημοσιεύσεις τις βελτιώσεις ή την τελική εκδοχή, ώστε όλη η κοινότητα να επωφεληθεί.**

Περιγράφοντας με τις παραπάνω ελευθερίες, το **1985** ιδρύθηκε το **Free Software Foundation**. Λίγα χρόνια μετά κυκλοφόρησε η πρώτη έκδοση του **linux**, το **1991.** Το Linux είναι ένα λειτουργικό σύστημα με πολλές διαφορετικές παραλλαγές, που στοχεύουν σε διαφορετικές ανάγκες. Ένα λειτουργικό σύστημα περιέχει προγράμματα για τις διάφορες επί μέρους διεργασίες. Γνωστά προγράμματα ελεύθερου λογισμικού, είναι ο firefox, το vlc και το libreoffice. Εταιρίες είδαν επιχειρηματικά το ελεύθερο λογισμικό και πλησιάζοντας κόσμο από την κοινότητα του ελεύθερου λογισμικού, δημιούργησαν μια ρεφορμιστική τάση, το ανοικτό λογισμικό (open source) προσπαθώντας να το κάνουν εύπεπτο για το κεφάλαιο. Σε πρακτικό επίπεδο, τα όρια είναι δυσδιάκριτα μεταξύ των 2 τάσεων, αν δεν διαβάσεις την άδεια χρήσης.

Το βασικό σημείο μιας ελεύθερης άδειας χρήσης λογισμικού, είναι ότι αναγκάζει ακόμη και μια εταιρία κολοσσό, αν θέλει να εμπλακεί με κάποιο λογισμικό, να δώσει πίσω στην κοινότητα τις βελτιώσεις που έκανε, δημοσιεύοντας τις με την ίδια άδεια χρήσης.

Ο χώρος της πληροφορικής και γενικά της υψηλής τεχνολογίας, είναι ιδιαίτερα σύνθετος, οπότε αυτή η ισορροπία είναι αναγκαίο κακό για να υπάρξει και να συντηρηθεί. Από μια άλλη πλευρά, μπορεί να θεωρηθεί επιτυχία, ότι εδώ όλοι και όλες χωράνε, αρκεί να τηρούν τις παραπάνω ελευθερίες.

Το ελεύθερο λογισμικό αλλάζει τη σχέση μας με τα προγράμματα που χρησιμοποιούμε και τον υπολογιστή μας εν γένει. Απομακρυνόμαστε από τη σχέση πελάτη-παραγωγού, πλησιάζοντας την συμμετοχή σε μια ομαδοποίηση ανθρώπων που ενδιαφέρονται για το ίδιο πρόγραμμα. Λέμε πλησιάζοντας γιατί δεν είναι πάντα εφικτό αυτό. Στο ελεύθερο λογισμικό, όταν δεις ένα πρόβλημα, το αναφέρεις για να φτιαχτεί, ιδανικά προτείνοντας μια λύση. Προτείνεις νέες δυνατότητες, βοηθάς με μεταφράσεις, ή και μόνο με τη διάδοση του ελεύθερου λογισμικού. Λογισμικά προχωρούν και αναπτύσσονται, όταν γύρω τους υπάρχει ενδιαφέρον, όταν προγραμματιστές και ενδιαφερόμενοι/ες συναντιούνται και συμπράττουν. Συμμετέχουμε δηλαδή σε κάποιο βαθμό, δεν καταναλώνουμε.

Αν το δούμε πολιτικά, είναι μονοθεματική ενασχόληση, φιλελεύθερου ενδιαφέροντος. Είναι ένας κύκλος που περιλαμβάνει χακερς, πολιτικοποιημένα άτομα, απολιτίκ, εταιρίες, πολυεθνικές, τα πάντα όλα. Σίγουρα δεν είναι ιδανικό, είναι όμως πολύ καλύτερη πρόταση από την παντοκρατορία του κλειστού λογισμικού.

Γιατί είναι σημαντικές οι ελευθερίες στο λογισμικό?

Οι παραπάνω ελευθερίες, κάνουν ένα πρόγραμμα διάφανο, στα έμπειρα μάτια. Είναι πολύ δύσκολο να κρύψεις κακόβουλο κώδικα σε ένα πρόγραμμα ελεύθερου λογισμικού. Αυτό γιατί υπάρχει ο πηγαίος κώδικας, και όλο και κάποιο μάτι θα δει το κακόβουλο κομμάτι. Στον αντίποδα, το κλειστό λογισμικό είναι μαύρο κουτί. Δεν βλέπεις πως λειτουργεί, δεν ξέρεις τι κρύβεται από πίσω. Τίθεται θέμα τι εμπιστευόμαστε.

Για τους παραπάνω λόγους, χρησιμοποιούμε στην Πρίζα ελεύθερο λογισμικό και το προτείνουμε ανεπιφύλακτα :)

κολεκτίβα εργασίας "Στην πρίζα"
Νηλέως 36, 2ος όροφος - Θησείο
www.stinpriza.org
211 780 2500

Την Τρίτη, 21 Μαΐου 2019 εκδικάζοταν η Έφεση που άσκησε η Μ.Κ.Ο «ΕΔΡΑ» ενάντια στην πρωτόδικη απόφαση η οποία και δικαίωσε τον Γ.Ε. ως προς το παράνομο της απόλυσής του/ στην ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ την Παρασκευή 10 Μαη πραγματοποιήθηκε παρτυ αλληλεγγύης και οικονομικής ενισχυσης/παρακάτω για να μην λέμε πολλά λόγια παραθέτουμε το κάλεσμα για την εκδήλωση

..Πρόκειται για μία εκδικητική απόλυση μιας και ο εν λόγω εργαζόμενος ασκώντας τα επιστημονικά και θεραπευτικά του καθήκοντα υπερασπίστηκε τα δικαιώματα των ενοίκων στο οικοτροφείο που εργαζόταν , ως πρώην έγκλειστων σε ψυχιατρικά ιδρύματα, αλλά και ως ανθρώπων με πλήρη δικαιώματα ανεξαρτήτως φυλής, θρησκεύματος και υγείας.

Ο Γ.Ε. εξαιτίας της στάσης του αυτής στον εργασιακό χώρο , έγινε στόχος της διοίκησης της Μ.Κ.Ο η οποία βαφτίζοντας τις διαφωνίες σε επιστημονικό και ηθικό επίπεδο σε «συγκρούσεις» και αφού πρώτα με διάφορες μεθοδεύσεις προσπάθησε να τον αναγκάσει να παραιτηθεί , στην συνέχεια τον απομάκρυνε , αρχικά από το οικοτροφείο, πηγαίνοντας τον σε άλλη μονάδα της Μ.Κ.Ο (που από την αρχή φαινόταν ότι ήταν θνησιγενής λόγω του ελλιπούς σχεδιασμού της) η οποία μετά από μερικούς μήνες έκλεισε , οπότε και τον απέλυσε επικαλούμενη έλλειψη θέσεων εργασίας ! Μάλιστα, η διοίκηση επέλεξε να ζητήσει αναβολή εκδίκασης της Έφεσης που είχε οριστεί τον Φεβρουάριο ασκώντας μία πολιτική «φθοράς» ηθικά και οικονομικά του εργαζομένου. Πρόκειται για την ίδια Μ.Κ.Ο που εφάρμοσε την τιμωρητική και ενάντια στα ανθρώπινα δικαιώματα πρακτική , στερώντας έξοδο ενοίκου από την στεγαστική δομή που διέμενε , λόγω του ότι χρωστούσε 2 ευρώ σε συνένοικό του . Πρακτική για την οποία ο Γ.Ε. είχε εκφράσει την έντονη διαφωνία του και η «Ειδική Επιτροπή Ελέγχου Προστασίας των Δικαιωμάτων των Ατόμων με Ψυχιατρικές Διαταραχές» του Υπουργείου Υγείας γνωμοδότησε ότι « ο περιορισμός της ελευθερίας ενός ανθρώπου δεν συνάδει με την αρχές της ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης και το πλαίσιο λειτουργίας μιας ανοιχτής δομής στην κοινότητα» .

Αντί λοιπόν η διοίκηση της Μ.Κ.Ο να θέσει ένα ερώτημα ως προς τον ίδιο τον τρόπο λειτουργίας της επιμένει να αποφασίζει με εκδικητικά κίνητρα . Και πώς να μην το κάνει όταν απαρτίζεται από άτομα πρώτου βαθμού συγγένειας και όταν αυτά τα πρόσωπα στην εν λόγω Μ.Κ.Ο είναι και διοίκηση και εργαζόμενοι ταυτόχρονα, προκύπτοντας το παράδοξο ο Γ.Ε. να έχει απολυθεί από συναδέλφους του !

Όλα αυτά σε μία γενικότερη πραγματικότητα, στην οποία ετοιμάζεται να ψηφιστεί με νόμο η «Υποχρεωτική Θεραπεία» στην κοινότητα, με το επιχείρημα της έλλειψης χρημάτων για μία πραγματικά τομεοποιημένη οργάνωση στο χώρο της ψυχική υγείας, για την οποία πραγματικότητα η Μ.Κ.Ο τηρεί σιγή ιχθύος. Αντίθετα, οι φιέστες και τα νέα πάντα καινοτόμα (sic) προγράμματα, όπως τα μαθήματα ρομποτικής για παιδιά από 4 χρονών, βρίσκουν το δρόμο της χρηματοδότησης .

Η Μ.Κ.Ο «ΕΔΡΑ» ας μην ξεχνάμε,στο παρελθόν είχε κατηγορηθεί για την ανεπίτρεπτη και θεραπευτικά απαράδεκτη εγκατάσταση και χρήση καμερών μέσα σε στεγαστικές δομές ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης για την παρακολούθηση και έλεγχο της κίνησης των κοινωνικά επανενταγμένων υποτίθεται ψυχικά πασχόντων που κατοικούσαν εκεί, για τον αγώνα των απλήρωτων 5μινητών (2013) , τους ενοικιαζόμενους εργαζόμενους (ΨΝΑ 2011 και Δήμο Κηφισιάς 2015).

Το πρόβλημα με τις ΜΚΟ εν προκειμένω στον ευαίσθητο χώρο της ψυχικής υγείας, δεν είναι απλώς ο οχετός των σκανδάλων για τα οποία κάποιες από αυτές κατηγορούνται και σχεδόν ποτέ δεν υφίσταται καμία νομική/ποινική συνέπεια γι'αυτά. Το πρόβλημα, το πραγματικό σκάνδαλο, είναι η ίδια η ύπαρξη των κρατικοδίαιτων ΜΚΟ, ως μορφής ιδιωτικοποίησης της ψυχικής υγείας και εγκαθιδρυμένης αυθαιρεσίας τόσο ως προς τις , ως επί το πλείστον , ουδόλως αποκαταστασιακές τους πρακτικές (που παραμένουν πρακτικές ιδρυματικού ελέγχου των ενοίκων , πρακτικές ενός παγιωμένου , πλέον νέο-ιδρυματισμού) όσο και ως προς το ανεξέλεγκτο του ιδιώτη εταιρειάρχη να προσλαμβάνει όποιον/α κρίνει προσαρμόσιμο/η και να απολύει όποιον/α θεωρεί απροσάρμοστο/η μη συνεργάσιμο/η και αμφισβητούντα/σα αυτές τις πρακτικές της αναπαραγωγής του ιδρύματος μέσα στην κοινότητα. Πρόσφατα είναι και τα παραδείγματα στο χώρο του προσφυγικού, όπου εργαζόμενοι απολύθηκαν ή απειλούνται με απόλυση επειδή αρνήθηκαν να κάνουν έξωση σε πρόσφυγες αναγνωρισμένους με άσυλο από τα σπίτια τους, πετώντας τους κυριολεκτικά στο δρόμο.

Απέναντι σε αυτή την ζοφερή και μίζερη πραγματικότητα είμαστε αποφασισμένοι/ες να μην χάσουμε την αγωνιστικότητα μας και την διάθεση μας για ζωή.

Καλούμε όλους και όλες την Παρασκευή 10 Μαΐου 2019 στις 21:00, στον συνεταιριστικό χώρο Locomotiva (Μπόταση 7 , πλησίον Πλ.Κάνιγγος) , σε μία εκδήλωση οικονομικής ενίσχυσης των συλλογικοτήτων που συντάσσονται με τον αγώνα του Γ.Ε. ως άλλη μία στάση σε ένα διαρκή αγώνα ώστε κάθε άνεργος, κάθε εργαζόμενος , κάθε άνθρωπος με ψυχιατρική εμπειρία, κάθε πρόσφυγας αλλά και κάθε άλλη κοινωνικά αποκλεισμένη ομάδα να έχουν καθολική πρόσβαση στα βασικά , και με διεθνείς συμβάσεις κατοχυρωμένα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, στην εργασία και κατ'επέκταση στην τροφή, στη στέγη, στη μόρφωση, και την υγειονομική περίθαλψη.

Εργαζόμενοι και άνθρωποι που πλήττονται δεν είμαστε αντίπαλοι, αλλά ενωμένοι σε ένα κοινό αγώνα για μία καλύτερη ποιότητα ζωής, παρά τον αντίθετο ρόλο που μας επιφυλάσσει το σύστημα που μας περιβάλλει.

Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα στην Ψυχική Υγεία,
ΣΒΕΜΚΟ (Σωματείο Βάσης Εργαζομένων στις ΜΚΟ),
ΣΒΕΨΥΚΟΙ (Σωματείο Βάσης Εργαζομένων στην Ψυχική Υγεία και Κοινωνική Πρόνοια)

Την δευτερη του χαρτινη σαιτα αμολησε στους αερηδες των ταραγμενων καιρων που ζουμε και αυτων που αναμενουμε, ο σ. Κυριακος Μουτιδης... μετα το περσινο ΙΣΑΜΕ σειρα ειχε ο ΣΩΡΕΙΤΗΣ να παρουσιαστει στην ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ και μαλιστα μερα αποφραδα κυριακη 21 Απριλη...στην βιβλιοπαρουσιαση απηγγειλαν στιχους η φιλη και συντροφισσα ηθοποιος Ιωαννα Μπιλιλη μαζι με τον συγγραφεα ενω εκτεταμενη συνεισφορα στην πλουσια και ενδιαφερουσα συζητηση εκανε ο σ. Θ.Κουτσουμπος.Παροντες ηταν πανω απο σαραντα ατομα σε μια ομορφη τελικα ποιητικη βραδια, προσθετουμε μονο ενα ποιημα απο την συλλογη...

βιβλιοπαρουσιαση

ΜΟΥΡΜΟΥΡΑ

αυτος που μιλησε διαφορετικα
εγκαινιασε τα οπλα κατα της εξουσιας
εκσφενδονιζε φθογγους
ριχνοντας τα τειχη
επινοησε λαγουμια απο ρηματα
που υπονομευσαν τις ακροπολεις
τις φωλιες καθε ιερατιου
αυτος σταυρωμενος σε καθε γειτονια
αιμα σταζει και ολοι αμιλητοι
τον προσπερνουν
λογοδιαρροια
σκοτωνει τα επιθετα της δημιουργιας
τους κνησμους της δρασης
η γλωσσα της επαναστασης
μουρμουριζεται
προς το παρον
κατω απο τα σπιτια σας
αχρειοι
κατω...

φωτος ΝΕΦΕΛΗ

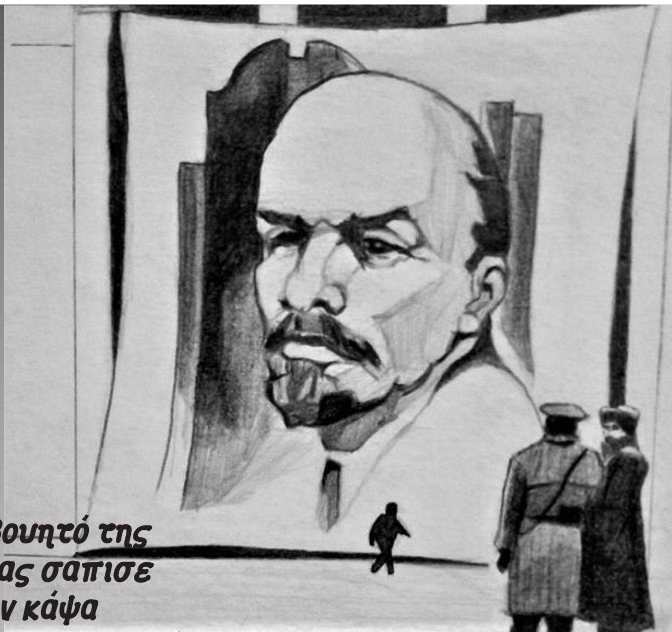
Η ΟΜΟΡΦΗ

Πέντε χρόνια σε γνωρίζω, σε γνώρισα στο μέρος που αγαπώ, ΕΔΩ.
Μετά από τόσα χρόνια περιπλάνησης στην Αγάπη, το σασί πήρε,
απογοητεύσεις ,ψυχικός βιασμός.
Έγινα σκληρός, φίλος με την μοναξιά και εσύ άνθισες τον κήπο
της καρδιάς μου χωρίς να το ξέρεις.
Όποτε με βλέπεις με ρωτάς τι κάνω.
Αν μπορούσα θα σου έλεγα σ αγαπώ κάθε μέρα
Μου λείπεις κάθε μέρα
Θέλω να σε βλέπω κάθε μέρα
Να σε αγκαλιάζω και να σε μυρίζω το ίδιο.
Ελπίζω να το διαβάσεις.
Αυτό είναι το μυστικό μου , μας
Εσύ θα το μάθεις χωρίς να ξέρεις ότι είναι για σένα.

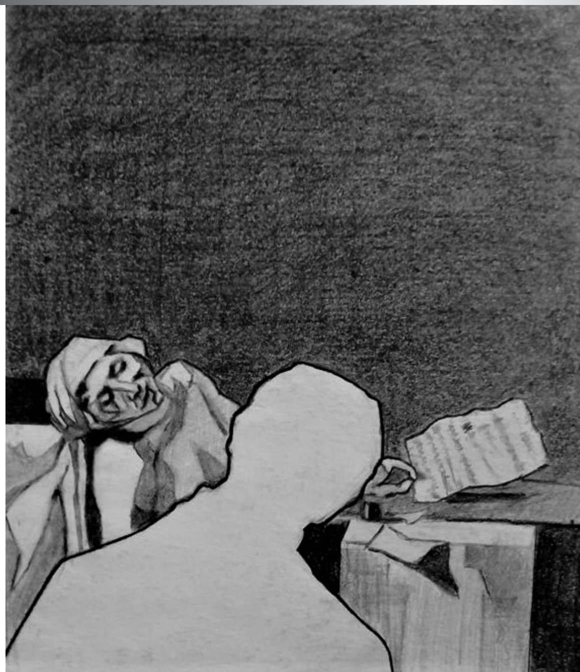
ΤΟ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟ ΔΕΡΑΣ

Και να που με το πλήρωμα του χρόνου φανερώθηκες και εσύ.
Υπερατλαντικά ταξίδια έκανες
στο οβάλ γραφείο παρουσιάστηκες.
Την πλάτη σου χάιδεψαν και σου είπανε
Η δικιά σας ΕΛΙΤ δεν θα καταστραφεί
Ζήτησες εξηγήσεις για να δώσεις αναφορά στους υπόλοιπους ρουφιάνους
που τόσα χρόνια τα ίδια κάνανε
και των δολοφόνων των λαών τα σχέδια υλοποιήσανε.
Και ο θείος Σαμ σου Είπε
Οι εχθροί θα γίνουνε φίλοι και για την δικιά τους ΕΛΙΤ θα προνοήσουμε .
Όσο για τον μιλιταριστή τραμπούκο που εμείς φτιάξαμε
Μην τον φοβάσαι
Και ας μην έχεις δύναμη να αγοράσεις
Απλά εμείς βάσεις θανάτου θα φτιάξουμε στην χώρα σου
Και μαζί με τους υπόλοιπους θα τον αποτρέψουμε
Και να που και εσυ ο Αριστερός πρόδωσες ως ένας εφιάλτης
Το αίμα των αγωνιστών αριστερών βεβήλωσες
Στο σκοπευτήριο της καισαριανής πήγες και την σκέψη των ανθρώπων διέβαλες .
Τον επόμενο συνεργάτη των δολοφόνων ετοίμασες
Μας τον σύστησες
Και εμάς άφησες πάλι να δίνουμε άνισους αγώνες
Η ελπίδα και η αλήθεια είναι οι πιο όμορφες
Λέξεις για να πραγματωθούν
Και ναι υλοποιηθούν
Μπορεί να χρειαστεί να γίνουν πολύ άσχημα πράγματα

SPYROS.

το βουητό της
μύγας σάπισε
στην κάψα
του καλοκαιριού

μικροί, ατέλειωτοι
θάνατοι στην κόψη
μιας μεταλλικής
κορνίζας.

TITAMATINA

ΦΩΤΟ ταkησ

SUMMER\ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2019

η αμάθεια οπλισμένη με εξουσία είναι τόσο επικίνδυνη, όσο
και η τρέλα οπλισμένη με ξυράφι Λ.Τ.

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΔΕΝΙΚΟ

άτακτη περιοδική έκδοση της

ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
βιβλίο • καφέ • bar — COOPERATIVA